

J.L. BADAL

*De
grote
storm*

De verhalen van Opa Eik, Boek III

met illustraties van
Zuzanna Celej

vertaald door
Elly Bovée

I ER WAS ALTIJD AL ...

*Er waren eens een broertje en een zusje en een wonderlijke boom ...
Dat was nog niet zo lang geleden en niet zo ver hiervandaan ...
Zo begon een wonderlijk avontuur.*

De illustraties in dit boek werden mede mogelijk gemaakt door een subsidie van L'Institut Ramon Llull

J.L. Badal
De grote storm. De verhalen van Opa Eik. Boek III
© 2014 J.L. Badal (tekst) en Zuzanna Celej (illustraties)
© 2015 voor het Nederlandse taalgebied: Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Vertaling uit het Catalaans: Elly Bovée
Oorspronkelijke titel: *Els llibres d'A*
Oorspronkelijke uitgever: la Galera SAU Editorial, Barcelona
Trefw.: verhalen, verbeelding, liefde, avontuur
NUR 283
ISBN 978 90 448 2387 5
D/2015/4124/203
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

De twee kinderen raakten bevriend met een boom die ze Opa Eik noemden, en die in alles uitzonderlijk was. Behalve hem leerden ze andere personages kennen die daar woonden of eenvoudig langskwamen om gedag te zeggen (sommigen, zoals storm Meteora of Moby Dick, die met de storm meevoer, kwamen maar heel kort op bezoek).

In het bos leerden ze heel veel, waarvan ze ook nog veel vergaten. Ze beleefden er allerlei avonturen, die hen verwonderd en nieuwsgierig maakten. Alsof hun hart door al dat nieuws groter werd, in hun borst groeide en door de ronde ramen van hun ogen naar buiten wilde kijken.

En zo ging er een hele zomer en een hele herfst voorbij. En er kwam een winter die alle winters zou overtreffen.

Het was altijd mistig. Of het regende. Of er dreigde regen, een lage hemel met wolken als grote grijze buiken, die zich moeizaam boven de stad voortsleepten.

Guus en Maya waren sinds het begin van het eerste boek minstens een kinderhandpalm gegroeid. Hun laarzen van vorig jaar waren te klein geworden. Net als hun wanten, broeken, truien en t-shirts. Alleen hun dassen en wollen mutsen pasten nog, ook al

was Guus zijn muts kwijt. De twee kinderen maten elkaar en zetten met potlood streepjes op de deur van hun slaapkamer. Het leek wel of ze een wedstrijd hielden wie het eerst tot het plafond kwam.

‘Groei maar niet te snel. Alles op zijn tijd ...’ zei hun opa, terwijl zijn oude pijp in zijn mond danste. Toch viel hij er nooit uit.

Die avond vroeg Maya zich af of de beren en hun vrienden uit het bos hen nog wel zouden accepteren als ze op een dag even groot als opa waren. Misschien vergaten ze hen wel opeens als ze bijvoorbeeld een grotere schoenmaat kregen.

‘Maar Ahab, juffrouw Dickinson en Smolensky zijn zelf grote mensen. En Guarnerius ook!’ zei Guus.

‘Ja, maar ze leven in de wereld van Opa Eik ...’

‘En opa Droes dan?’

Maya glimlachte. Opa Droes was al zo oud ... Maar hij vergat niet alleen niets, hij stuurde bovendien nog steeds boodschappen naar Opa Eik.

Er waren trouwens heel wat volwassenen die ...

En terwijl ze over dat soort dingen nadachten, vielen de kinderen in slaap. Was trouwens Opa Eik *Het lied van de schemering* niet aan het zingen? De wereld draaide langzaam verder en de dromen van de kinderen flitsten als vluchtige sterren door de nacht. 's Ochtends zouden ze de smaak van hun laatste droom nog een paar minuten in hun mond hebben. En als ze geluk hadden, dan zou de melk aan het ontbijt beter smaken. Alles was ongetwijfeld zoals het hoorde te zijn.

Maar de winter sloot zich boven elke ochtend en elke middag. Er kwam een griep epidemie. Enkele leraren werden ziek en er kwamen vervangers die heel serieus en streng waren en het leuk vonden de kinderen elke dag huiswerk te geven. Als het regende en ze niet op het schoolplein konden spelen, moesten ze binnenblijven en hun huiswerk maken met hun boterham in de hand. En o wee, als er boter of chocola op je schrift terechtkwam!

Guus en Maya kregen koorts, keelpijn en ze moesten hoesten. De een na de ander lag een hele week 's nachts te zweten en naar te dromen. Guus droomde van een waterdraak die hem de zee in sleurde en Maya van de oude Deborah, die haar met haar stinkende adem en haar gezicht vlakbij wakker maakte. Dan kon ze niet meer slapen en dacht aan haar piano-oefeningen die ze niet gedaan had.

Er waren ook wel leuke dingen, natuurlijk. We vertelden al dat er op school vervangers waren. De muzieklerares was een dromerig, jong meisje dat heel erg van opera hield. Toen ze merkte dat Guus

en Maya alle melodieën kenden (iedereen die een tijdje bij Opa Eik heeft gewoond, wordt vanzelf een expert) zong ze elke muzikles een aria.

De wiskundeleraar was een schrielle, verlegen jongen die je nauwelijks aan durfde te kijken. Maar heimelijk was hij een hartstochtelijke tenorzanger. Terwijl hij in Maya's klas breuken stond uit te leggen en de sopraan van de muziklerares hoorde, liet hij zijn krijtje vallen.

De tweede keer liep hij snel naar het raam om het open te maken en gooide daarbij de hele prullenbak om. De leerlingen schaterden het uit.

De derde dag hoorde hij de muziklerares een fragment uit *La Bohème* zingen. Guus had met Maya afgesproken dat hij speciaal om dat duet zou vragen. Toen de wiskundeleraar het hoorde en naar het raam liep, moedigde Maya hem aan: 'Snel, mijnheer! Het is *La Bohème*!'

Zonder naar zijn leerlingen te kijken zong hij, met zijn gezicht naar het raam gekeerd, met krachtige stem de tenorpartij.

De leerlingen die zijn stem nog nooit zo hadden gehoord, stonden paf. De hele school luisterde mee. De tekenleraar, die altijd zijn elektrische gitaar bij zich had, sloot deze aan en speelde de muziek mee. Na het slotakkoord klonk een oorverdovend applaus van honderden grote en kleine handen.

Die middag liepen de muziklerares en de wiskundeleraar (die van opwinding tegen een lantaarnpaal botste) samen naar huis. Ze hadden elkaar heel veel te vertellen. En sinds die dag werden zowel muziek als wiskunde op school gepassioneerde vakken.

'Het lijkt wel een sprookje van Opa Eik,' zei Guus.

'Het is zoals opa Droes zegt: verhalen zijn er overal,' lachte Maya.

Guus kromde zijn rug om zijn opa na te doen: 'Jullie hoeven alleen maar goed te kijken, lieve kinderen ... En je oren goed open te houden ... Het universum ... o, het universum!'

En zo liepen ze naar huis, oude mensen imiterend, lachend en vrij als twee vogels in de lucht.

Op een dag wonnen ze bij een weddenschap een paar albums. Een van de oudere leerlingen die aan gewichtheffen deed, had opgescheept dat hij even sterk was als drie mannen. Er werd gewed om iemands lunchtrommel, rugzak of das in ruil voor een demonstratie: opdrukken op één vinger, in een touw klimmen met alleen je handen of het in tweeën breken van een van de jonge dennen die dat jaar op het schoolplein waren geplant.

Guus, die het gehoord had, protesteerde: 'Je hoeft die boom niet te breken, we geloven je zo wel!' Maar hij kon het niet laten eraan toe te voegen: 'Iedereen weet immers dat je even sterk bent als drie varkens!'

De opschepper werd boos. Hij wilde Guus in een afvalbak gooien. Er kwam inderdaad af en toe een soort geknor uit zijn neus en hij had veel weg van een wild zwijn dat op een schoolplein rondscharrelde. De leraren moesten eraan te pas komen. Guus, die door de jongen ondersteboven werd gehouden, spuwde en schold.

'Laat me los, varken! Je stinkt!'

Toen Maya het zag, ging ze voor de opschepper staan.

'Zo is het wel genoeg, sterke man! Laat hem los.'

Guus viel op de grond.

'Morgen,' vervolgde Maya, die als ze boos was twee minuten iemand kon aankijken zonder met haar ogen te knipperen, 'morgen brengen we een stok mee. Als je die niet in tweeën kunt breken, geef jij die jongen twee albums.'

Een album was een heel mooi fotoboek van voetballers uit de laatste seizoenen van de Voetbalbond.

‘En als ik het wel kan? Haha!’ lachte de bullebak.

Maya keek Guus aan.

‘Als je de stok in tweeën breekt, dan zul je van die knul,’ en ze wees naar Guus, ‘elke dag zijn lunchtrommel krijgen en hij zal ook je schoenen poetsen. Met zijn tong!’

‘Zo, en is die stok van hout? Hij mag niet van ijzer zijn ...’

‘Gewoon eikenhout uit de bergen.’

‘Oké! Haha!’ De blaaskaak stikte van de lach. ‘O, ik pies bijna in mijn broek!’

Guus protesteerde: ‘Waarom geef je je eigen lunchtrommel niet?’

‘Je denkt toch niet dat hij de stokken van Opa Eik kan breken?’

Waren de stokken van Opa Eik ook buiten het bos onbreekbaar? Ze waren helemaal niet dik. Een jongen die in staat is een dennendoempje in tweeën te breken ... de kinderen dachten na. Wat zou er gebeuren?

De volgende dag werd het spannend in de pauze. Guus had zijn stok bij zich. Hij en zijn zusje waren heel gespannen: die nacht hadden ze vergeefs gewacht op het lied van Opa Eik.

De blaaskaak lachte. Om zijn kracht te tonen rukte hij de stok uit Guus’ handen en sloeg ermee tegen zijn eigen hoofd.

‘Zo breek je een lucifer! Tik!’

De stok viel op de grond.

Toen hij zijn ogen opende, keek hij sip naar de stok.

‘Verkeerd berekend. Maar let op!’

En hij begon kracht te zetten. Met zijn handen en zijn voet, met zijn knie ... zijn spieren spanden zich en zijn hele lichaam zwol op.

Als een dreigende hond liet hij zijn tanden zien. Zijn hoofd werd rood alsof hij een ei ging leggen. De stok boog door.

‘Kraak!’ klonk het opeens.

Guus en Maya krompen ineens. De stok! De stok viel op de grond. In zijn geheel! De jongen had zijn scheenbeen gebroken en gilde van de pijn.

De twee albums waren voor Guus.

Opa Droses moest eerst lachen toen ze het vertelden, maar daarna werd hij toch een beetje boos. Opa Eik had hun niet geleerd iemand te vernederen, ook al was het nog zo’n ijdelruit.

Opa moest weer in bed blijven, hij was ziek. Maar hij had duidelijk gezegd dat de kinderen altijd bij hem in zijn kamer mochten komen als ze er zin in hadden of hem nodig hadden. Hun moeder had het met een glimlach toegestaan.

Op een dag vroeg hij hun bij zijn bed te komen zitten.

Hij praatte heel lang met hen en vertelde over zijn kindertijd en over zijn eigen opa: een goede, eenvoudige man, opgewekt en vrijheidslievend. Hoe deze hem als kind nog voor zijn dood aan Opa Eik had voorgesteld. En over zijn oma die tweehonderd jaar in de stam van de grote boom had gewoond. En hij vertelde ook over een andere voorouder ...

‘Als ik er niet meer ben,’ zei hij opeens, ‘maak je dan geen zorgen. Ik zal met duizenden andere voorouders in de wereld van Opa Eik bij jullie zijn. Het is goed zo.’

En hij had het over henzelf. Dat hij er heel trots op was dat hij zulke lieve, dappere en vrijheidslievende kleinkinderen had, met zo veel fantasie ... En hij zei nog veel meer dat hen een beetje beschaamd maakte, maar hen toch met een heel aangenaam gevoel van trots vervulde.

Toen pakte hij hun handen, keek hen in de ogen en zei: 'Jullie vergeten nooit de weg door de put naar Opa Eik, hè?' En hij antwoordde zelf: 'Nee, jullie zullen onze vrienden nooit vergeten.'

De volgende dag was opa Droes weg.

II VERDWIJNING. ZOEKTOCHT.

Er zijn oude verhalen die vertellen dat Alexander de Grote op bezoek ging bij twee enorme bomen die Zon en Maan heetten. In die tijd praatten die bomen met elkaar en voorspelden de toekomst.

Guus en Maya hadden die Zon en Maan graag een keer ontmoet. Om naar hun opa te vragen of naar hun toekomst. Maar ze zagen zelfs de echte zon en maan niet, die dagelijks langs de hemel trekken. Een dikke laag druilerige wolken bedekte alles. En toen de zon op een dag wel enkele uren scheen, hadden de kinderen zoveel aan hun hoofd dat ze er geen erg in hadden.

Opa Droes was naar het ziekenhuis gebracht. Hun vader en moeder wisten niet wat ze ervan moesten zeggen. Onder het avondeten vertelden ze dat opa heel erg ziek was. Dat de dokters zich er enorm over verbaasden dat hij na zijn laatste crisis nog zes maanden had geleefd. Guus en Maya dachten aan het hart van Opa Eik, en aan het ei van draak Micou.

Maar de tijd verliep. De tijd die Opa Eik hun met zijn hart had verleend, was rijp geworden als een appel aan een boom. Hij werd goudkleurig door het beetje zon van die dagen, en op een avond of een ochtend zou hij als een kapotte klok op de grond vallen.

Als de kinderen 's avonds in bed lagen te praten, weigerden ze te geloven wat hun ouders en de dokters vertelden. Hun opa ging niet dood! Ze zouden naar Opa Eik gaan en nog een hart krijgen.

Guarnerius ... de Maanmannetjes ... of misschien zouden Smolensky of juffrouw Dickinson iets kunnen doen ...

De bezoeken in het ziekenhuis waren triest. Hun opa sliep het grootste deel van de tijd. Of hij was een paar uur weg voor onderzoek, en als hij terugkwam, was hij uitgeput.

Op een dag opende hij zijn ogen. Hij zag de kinderen en glimlachte.

‘Kom hier ... Jullie vertellen alles aan onze oude eik, hè?’

‘Ja, opa ...’

‘Wat moeten we hem vertellen?’

‘Laat jullie opa met rust!’ zei hun moeder en ze trok hen weg. ‘En jij, vader, heb jij nog steeds de kracht om verhalen te verzinnen? Je bent onverbeterlijk ...’

‘Jij ook ... Je vond ze leuk ...’

Moeder boog haar hoofd. Toen ze later naar huis gingen, vroeg Guus haar in de auto: ‘Heb jij Opa Eik ooit gezien, mama?’

De vrouw zuchtte.

‘Wat een fantasie heeft opa toch, hè? Als kind dacht ik dat die boom echt bestond. Op een dag dacht ik zelfs ... Misschien waren we toen in het bos ... ik weet het niet. Ik droomde er zo levensecht van dat ik lang gedacht heb dat ... Maar vooruit, we moeten gaan eten. Arme schatten! Jullie zijn doodmoe ... Kijk dat bleke gezicht van Guus eens ...’

‘En hoor jij Opa Eik nog weleens zingen? Wij wel, door het raam ...’

‘Nee. Nooit meer. Dat zijn vast de platen die jullie opa op de zolderkamer opzet. Ik denk dat ...’

Die dag gingen ze vroeg naar bed. Guus droomde dat Ahab en Hu Lung hem meenamen om bij Hu-Dzè-Txuí te gaan trainen en

dat hij onder het vechten merkte dat de oude Chinees steeds meer op zijn opa begon te lijken. Hij glimlachte.

‘Opa!’ zei hij in zijn droom.

Toen keek Hu-Dzè-Txuí hem lachend aan en opende zijn armen om hem te omhelzen.

Maya droomde dat juffrouw Dickinson, het Yoghurtjongetje en het Vanillemeisje haar meenamen naar Fee Minuscuul en haar kleine land. Dat lag boven de bomen, bij een beekje dat in de rotsen ontsprong. Toen Maya zich naar het water boog om het aan te raken, zag ze beneden langzaam haar opa komen. Hij keek naar haar en blij verrast omhelsde hij haar. Juffrouw Dickinson zei een vreemde versregel op.

Ook de kleinste rivieren geven zich gewillig over aan de zee ...

De volgende dag kwam de zon weer tevoorschijn. Ze werden gewekt door een van de aria's van Opa Eik. De kinderen zouden zweren dat het echt was.

Va pensiero, sull'ali dorate ...

Er was al in geen dagen zo veel licht door het raam binnengekomen.

Thuis was het echter een hele drukte. Moeder liep trap op trap af, op zoek naar agenda's, telefoonnummers ... Vader liep rond de eettafel en sprak wanhopig in zijn mobiel. Hij werd boos, stampte op de vloer en hing op. Hij liet een krachtterm horen en belde een ander nummer.

‘Wat is er, papa?’

‘Maya, Guus! Ga naar bed, jullie ... O, nee! Jullie moeten naar school! Er is niets aan de hand, hoor!’ Hun moeder kwam aangerend.

‘Hebben ze hem gevonden?’

‘De kinderen ...’

Ze wilden niet vertellen wat er aan de hand was. Maya werd er verdrietig van.

‘Behandel ons toch als grote mensen! Is er iets met opa?’ vroeg ze bijna huilend.

Eindelijk vertelden ze het.

Opa was uit het ziekenhuis verdwenen.

‘Mama ... Hij is toch niet ...’

Nee, nee hij was niet dood. Tenminste, voor zover ze wisten. Hij was die nacht eenvoudig uit het ziekenhuis verdwenen. Dat was alles.

‘En dat terwijl hij nauwelijks lopen kan!’ sputterde vader, die het nog steeds niet kon geloven.

‘Misschien heeft Opa Ei...’ wilde Guus zeggen. Maar Maya gaf hem een duw met haar elleboog.

Ondanks hun protest moesten ze naar school.

‘Jullie kunnen hier niets doen.’

‘Maar we kunnen toch helpen zoeken!’

Hoe zouden ze hun ouders duidelijk moeten maken dat ze hem via de put zouden gaan zoeken, op de plek waar beren zijn en drakenjagers en zingende bomen.

De school was die dag onverdraaglijk. Aan de dag kwam geen einde. Guus en Maya waren er met hun gedachten niet bij, ze zaten alleen maar uit het raam te kijken. Ze kregen een standje. Soms kwam er een roodborstje op de vensterbank zitten, of een ekster. De kinderen hadden het gevoel dat ze hun iets wilden vertellen.

Wat deden die vogels daar, terwijl het nog geen lente was? Waren ze door Opa Eik gestuurd? De juf werd weer boos en de klok aan de muur leek stil te staan.

Waar zou opa zijn? Waar kon hij naartoe zijn gegaan, terwijl hij nauwelijks kon lopen? Zou hij zich in de wagen met vuile was verstopt hebben om te vluchten, zoals ze eens in een film gezien hadden? Maar ze hadden zo’n wagen niet gezien in het ziekenhuis ... En stel dat hij ergens buiten op een bank zat te bibberen van de kou? In zijn pyjama!

Tussen de middag kregen ze hun eten niet door de keel. Ze moesten een halfuur langer in de eetzaal blijven, bij de treuzelaars. En daarna kwamen nog de doodse, eindeloze uren van de middaglessen.

Ze renden naar huis. Een man riep hun na omdat ze hem omvergelopen hadden. Ze zagen zijn boze gezicht in een flits.

‘Pardon,’ riepen ze terwijl ze hard doorliepen.

‘Onopgevoede kinderen!’ mopperde de man, die zich op hen leek te willen storten.

Er was niemand thuis. Hun ouders hadden hun vieruurtje klaar-gezet met een briefje met instructies voor het geval ze rond etenstijd nog niet terug zouden zijn. Ze waren met de politie weg om opa te gaan zoeken.

Ze wisten niet wat te doen. Ze pakte een koekje uit de trommel.

‘De put!’

Ze liepen snel naar de tuin. Maya had de sleutel altijd rond haar nek hangen.

Guus ging op zoek naar de stokken. Misschien hadden ze die wel nodig. Ze konden een zandsteendraak tegenkomen ... of Pamarindo ...

‘Guus ... Het luik gaat niet open.’

Het luik van de put was zo roestig dat ze de sleutel niet eens in het sleutelgat konden krijgen. Maar ze hadden het luik een aantal weken geleden nog gebruikt! Waarom zag het er nu zo oud en versleten uit?

‘Maya,’ kreunde Guus. ‘Misschien zijn we er te groot voor geworden?’

Er klonk een donderslag. De tuin leek wel ziek. De vijgenboom was al zijn bladeren kwijt en stak zijn naakte, broze takken als een skelet omhoog. De verbena was niet gesnoeid en een paar dunne, dorre takjes staken in de lucht. De oregano, munt en lavendel waren dood: opa Droes had ze al dagen niet meer verzorgd. En de kleine citroenboom die zijn bladeren behield in de winter ... had iemand dat jaar de citroenen wel opgeraapt?

‘Wat komt er zonder opa van de tuin terecht?’ vroeg Guus.

Er klonk weer een donderslag.

‘Laten we naar binnen gaan, Guus. Het gaat regenen.’

‘Maar we moeten de put in!’ zei haar broer, die nog steeds met de sleutel stond te morrelen.

De hele avond bleven ze aan de keukentafel zitten wachten tot de telefoon zou gaan. Van het ene moment op het andere zou hun vader kunnen bellen en zeggen dat opa gevonden was en dat hij thuisgebracht werd, dat hij weggelopen was om een reep chocolade te kopen ... Maar tegelijkertijd leek dat onwaarschijnlijk.

Toen het donker werd, begon het zachtjes te regenen. De kinderen bedachten dat opa nat zou kunnen worden.

‘Hij kan zich goed verstoppen,’ zei Maya.

‘Misschien is hij naar Opa Eik gegaan ...’

Zonder nog iets te zeggen, begonnen ze onder het monotone tikken van de regen stilletjes te huilen.

Een bliksemstraal flitste door de tuin en verlichtte het huis verblindend fel.

De kinderen liepen snel naar het raam om door de ruit te kijken. De bliksem had niets getroffen.

Daar onder de citroenboom stond de jonge vogel Fenix, kurkdroog, alsof het regenwater hem niet deerde, en stralend als een ster. Hij lachte hen toe. Alle gekrulde veren op zijn kop trilden en zijn lange staart krulde in en uit alsof hij een eigen leven leidde.

Een heerlijk zoete geur verspreidde zich door het huis. De kinderen voelden zich getroost, alsof Opa Eik persoonlijk langskwam. En rondom de vogel zweefde gouden poeder dat het hart kalmeerde en ervoor zorgde dat de regen trager viel.

‘Fenix!’

De kinderen renden naar buiten. Wat had hij hun te vertellen?

Het regende niet meer. Tenminste, niet in de tuin. Verderop hoorde je vreselijke donderslagen.

‘We wilden naar het bos komen, Fenix ...’

‘Maar het luikje van de put ...’

‘Opa ... Hij is niet in het ziekenhuis ...’

De vogel sloeg zijn vleugels uit alsof hij weg wilde vliegen. De kinderen werden verblind door zijn flitsende veren.

‘Niet weggaan!’

‘Zeg tegen Opa Eik ...’

‘Zeg tegen beer Humbertus ...’

Maar Fenix vloog niet weg. Hij wendde zijn tere kop en verborg hem in het zachte dons van zijn borst. Verstopte hij zijn kop?

Daar kwam hij weer naar boven, met gesloten ogen. In zijn gouden bek had hij een pijp die de kinderen herkenden.

‘Opa’s pijp!’

Ze renden naar Fenix om hem te pakken. Deze stak zijn kop weer in zijn borst. Nu haalde hij er een potloodstompje uit dat opa heel vaak had geslepen, en een zwart notitieboekje.

Het waren opa’s potlood en ‘ideeënboekje’.

De vogel maakte een buiging met zijn kop en vouwde zijn vleugels. Hij wilde duidelijk zeggen: ‘Alsjeblieft, dat moest ik aan jullie geven.’

‘Opa ...’ zei Guus en hij streelde de pijp.

Maya sloeg het boekje open. Er waren een heleboel bladzijden beschreven, doorgestreept, uitgegumd, en opnieuw beschreven. Een tekening van Hu Lung en van de kunstarm van Ahab, van het Yoghurtjongetje en van een doormidden gespleten steeneik. En verder een heleboel schetsen. Op de laatste bladzijde stonden de laatste aantekeningen in grote, onzekere letters:

1. *De kinderen zouden opa gaan zoeken in het hart van Opa Eik.*
2. *Het echtpaar L.-S.*
3. *De boze bui. Verdwaald.*
4. *Het verschrikkelijke leger. Verloren veldslagen. Amorfa’s wreedheden. Alles verloren.*
5. *De sabel-strijkstok en de samoerai-cel­list.*
6. *De blinde schilder. Schrijven op het water.*
7. *Eeuwigvuur, het bloed ...*
8. ...

‘Kijk eens, Guus!’ merkte Maya op. ‘Opa stuurt hem om te zeggen dat we op zoek moeten gaan naar Opa Eik.’

‘Opa Eik ... Misschien brengt opa hem zijn hart terug ...’

Ze zwegen even.

‘Of hij is Guarnerius gaan vragen een nieuw hart voor hem te maken.’

‘Het schema is niet af ...’

Ze lazen nog eens de mysterieuze aantekening *Het echtpaar L.-S.*

Wat betekende dat? En *Alles verloren* ... Zouden ze alles verliezen als ze erheen gingen? Zou er bloed vloeien? Welke veldslagen zouden ze verliezen?

Maar ze moesten hun opa vinden. Waarom zouden ze bang zijn voor een paar aantekeningen, voor de onuitputtelijke ideeën van een verhalenverteller? Ze moesten opschieten.

‘Fenix, we kunnen het luik niet openkrijgen. Hoe kunnen we daarheen gaan?’

De vogel draaide zich om en vouwde zijn vleugels open. Tussen die twee grote waaiers leek zijn lijf nog kleiner. Hij draaide zijn kop, gaf een knipoog en hief zijn snavel alsof hij naar iets wees.

Ze liepen verlegen naar hem toe. Fenix stak zijn staart naar hen toe. Ze staken hun hand uit.

‘Gaan we er vliegend heen?’

Een bliksemstraal hulde de tuin met een doffe knal in licht. Het was zo fel dat hun ogen pijn deden. De kinderen waren compleet overrompeld. Ze voelden een vreemde kriebeling over hun huid. Hun lichaam voelde licht, alsof het een vlam was die door een grillige windvlaag werd meegevoerd.

De kinderen hadden elkaar bij de hand genomen. Maya droeg in haar vrije hand nog steeds het zwarte notitieboekje en het potloodje. Guus drukte opa’s pijp stevig tegen zijn borst.

Naast de put stonden de twee houten stokken. Ze zouden daar nog een poosje staan glanzen van de regen en het vreemde gouden poeder dat hen bedekte.